

levhart JO NESBØ

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 2009

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůvková 2013

ISBN 978-80-7473-110-5

Kapitola 10

Upomínky

Ve tři hodiny v noci se Harry přestal pokoušet o spánek a vstal.

Roztočil kohoutek v kuchyni a strčil pod něj sklenici, držel ji tam tak dlouho, až voda přetekla přes okraj a chladivě mu stékala po zápěstí. Čelist ho bolela. Pohled upíral na dvě fotografie připíchnuté nad kuchyňskou linkou.

Jedna z nich byla ošklivě zpřehýbaná a byla na ní Ráchel ve světle modrých letních šatech. Jenže nebylo léto, listí za ní mělo podzimní barvy. Černé vlasy jí spadaly na odhalená ramena. Vypadalo to, jako by pohledem hledala někoho za objektivem, možná fotografa. Pořídil ten snímek sám? Zvláštní, že si nedokáže vzpomenout.

Na druhé fotografii byl Oleg. Takhle ho zachytil Harry loni v zimě fotoaparátem v mobilu ve sportovní hale Valle Hovin během rychlobruslařského tréninku. Tehdy to byl stále ještě drobný chlapec, ovšem jestli pokračuje dál v tréninku, bude brzy červenou kombinézu dobře vyplňovat. Co teď asi dělá? Kde je? Dokázala jim Ráchel vytvořit tam, kde jsou, bezpečnější domov, než jaký měli v Oslu? Objevili se v jejich životech noví lidé? Jestliže je Oleg unavený nebo se přestává

soustředit, stává se i nadále, že mluví o Harrym jako o tátovi?

Harry zavřel kohoutek. Cítil, jak mu na kolena tlačí dvířka spodní skříňky. Zevnitř šeptal jeho jméno Jim Beam.

Harry si oblékl kalhoty a tričko, došel do obývacího pokoje a pustil si *Kind of Blue* od Milese Davise. Byl to originál, ten, na kterém neprovedli kompenzaci toho, že nahrávací zařízení ve studiu běželo nepatrně pomaleji, takže celá deska byla takřka nepozorovatelným posunem skutečnosti.

Chvilí poslouchal, než zvýšil hlasitost tak, aby hudba přehlušila šepot z kuchyně. Zavřel oči.

Kripos. Bellman.

Nikdy to jméno neslyšel. Samozřejmě by mohl zavolat Hagenovi a vyptat se ho, jenže na to neměl sílu. Protože tušil, co by to asi tak obnášelo. Nejlepší bude nechat to být.

Proposlouchal se k poslednímu kousku, *Flamenco Sketches*, a v ten okamžik to vzdal. Vstal a vykročil z obýváku směrem do kuchyně. V chodbě se otočil doleva, nazul si kanady značky Dr. Martens a vyšel ven.

Složku našel pod dřevěným igelitovým pytle. Celou její přední stranu pokrývalo cosi, co se podobalo zaskládané hráškové polévce.

Usadil se do zeleného ušáku a pustil se do čtení. Třásl se přitom zimou.

První žena se jmenovala Borgny Stem-Myhreová, 33 let, původem z Levangeru. Svobodná, bezdětná, bydlela ve čtvrti Sagene v Oslu. Pracovala jako stylistka, měla široký okruh známých, zvláště mezi kadeřníky, fotografy a lidmi z módních časopisů. Často navštěvovala různé restaurace ve městě a ne vždycky to byly ty, které momentálně letěly. Kromě toho měla ráda příro-

du a s oblibou chodila od jedné turistické chaty ke druhé, jak pěšky, tak na běžkách.

„Nikdy v sobě úplně nepotlačila dívku z Levangeru,“ stálo v celkovém souhrnu výsledků jejích kolegů. Harry předpokládal, že se tak vyjádřili ti kolegové, kterým připadalo, že jim se podařilo potlačit v sobě rodné maloměsto.

„Všichni jsme ji měli rádi, patřila v téhle branži k několika málo lidem, kteří byli upřímní.“

„Je to nepochopitelné, není nám jasné, kdo by ji mohl chtít připravit o život.“

„Byla příliš hodná. A toho dříve nebo později využili všichni muži, do nichž se zamilovala. Stávala se jejich hračkou. Jednoduše řečeno mířila prostě příliš vysoko.“

Harry si prohlédl její fotografii. Tu jedinou ve složce, na níž byla ještě naživu. Blondýna, možná přírodní. Celkově roztomilá, žádná očividná kráska, ale stylově oblečená do vojenské bundy a rastafariánské čepice. Stylová a hodná až hloupá, jde to k sobě?

Toho večera navštívila restauraci Mono, kde se konala pravidelná měsíční oslavná prezentace a „čtení ukázky“ z módního časopisu *Shenness*. To bylo mezi sedmou a osmou. Později sdělila jedné kolegyni, s níž se přátelila, že půjde domů, aby se mohla připravit na zítřejší focení, pro které si fotograf vyžádal outfit ve stylu „setkání jungle s punkem à la osmdesátá léta“.

Ostatní předpokládali, že došla na nejbližší stanoviště taxiků, avšak žádný taxikář, který se v příslušné době vyskytoval poblíž (seznamy údajů z firem Norgestaxi a Oslo Taxi přiloženy) nepoznal fotografii Borgny Stem-Myhreové ani nikoho nevezl do čtvrti Sage-ne. Zkrátka a stručně ji po jejím odchodu z restaurace Mono nikdo neviděl. Až do chvíle, kdy dva polští zedníci přišli do práce, zjistili, že visací zámek na železných dveřích podzemního krytu je přeštipnutý, a vešli

dovnitř. Borgny ležela zcela oblečená uprostřed místnosti ve zkroucené pozici.

Harry si prohlédl snímek. Stejná vojenská bunda. Obličej vypadal jako natřený na bílo. Blesk vrhal ostré stíny na zdi sklepa. Focení. Stylová.

Soudní patolog konstatoval, že Borgny Stem-Myhreová zemřela někdy mezi dvaadvacátou a třiadvacátou hodinou. V její krvi byly nalezeny stopy ketaminu, silného anestetika, které účinkuje rychle i v případě aplikace do svalů. Přímoou příčinou smrti však bylo utonutí způsobené krví vytékající z ran v ústech. A právě tady začínala nejvíce zneklidňující část zprávy. Soudní patolog našel v ženiných ústech dvacet čtyři bodných ran, které byly symetricky rozdělené a – s výjimkou těch, jež neprovrtaly obličej – také naprosto stejně hluboké, sedm centimetrů. Kriminalisté však netušili, jaká zbraň nebo nástroj je mohly způsobit. Zkrátka a prostě nikdy nic podobného neviděli. Technické stopy nula nula nic, žádné otisky prstů, žádné stopy DNA, dokonce ani otisk bot nebo holin, protože betonová podlaha byla den předtím očištěna, aby se sem mohlo položit potrubí pro vytápění a podlaha. V hlášení Kima Erika Lokkera, kriminalistického technika, který musel na technické nastoupit potom, co Harry u policie skončil, byly vyfotografovány dva šedočerné kamínky nalezené na podlaze, které nepocházely ze šterku v okolí místa činu. Lokker poukázal na to, že v holinách s hrubým vzorem podrážky se často pevně zachycují kamínky, které pak vypadávají při chůzi po pevnějším povrchu, jako například po takovémto betonové podlaze. A že tyto kameny jsou natolik neobvyklé, že kdyby se ve vyšetřování později vynořily znovu, například byly objeveny na nějaké šterkové cestě, daly by se porovnat. K sepsanému a datovanému hlášení byl připojen dodatek informující o tom,

že z vnitřní strany dvou stoliček v ústech oběti byly zjištěny drobné stopy železa a coltanu.

Harry už tušil, jaké bude pokračování. Zalistroval dál.

Jméno druhé dívky znělo Charlotte Lollesová. Otec Francouz, matka Norka. Bydlela na Lambeseteru v Oslu. Bylo jí dvacet devět let. Vzděláním právnička. Žila sama, měla však přítele: jistého Erika Fokkestada, který byl z řad podezřelých ihned vyloučen, neboť se účastnil geologického semináře v Yellowstonském národním parku v americkém Wyomingu. Charlotte měla letět s ním, ale nakonec dala přednost soudnímu sporu o značný movitý majetek, na němž právě pracovala.

Kolegové ji naposledy viděli v kanceláři v úterý večer kolem desáté. Pravděpodobně vůbec nedošla domů, aktovka s dokumenty ze soudního případu byla nalezena vedle mrtvoly za vrakem automobilu v cípu lesa v údolí Maridalen. Obě strany v onom soudním případě byly z okruhu podezřelých vyloučeny. Podle ohledací zprávy byly pod Charlottinými nehty nalezeny zbytky laku z karoserie automobilu a také rzi, což odpovídalo hlášení z místa činu, které popisovalo stopy po škrabání okolo zámku na víku zavazadlového prostoru, jež se zřejmě snažila otevřít. Bližší prozkoumání zámku ostatně ukázalo, že byl nejméně jednou odemknut paklíčem. Sotva ho však odemkla Charlotte Lollesová. Harry si představoval, že musela být přivázaná k něčemu, co se nacházelo v zavazadlovém prostoru, že právě proto se snažila ho otevřít. Něco, co si potom vrah odnesl. Jenže co? Jak? A proč?

Protokol z výsledku jedné kolegyně z advokátní kanceláře: „Charlotte byla ambiciózní dívka, pracovala vždycky do pozdních hodin. Ačkoli s jakou efektivitou, to nevím. Vždycky byla veselá, nicméně ne tak

extrovertní, jak by její úsměvy a její jižanský vzhled mohly napovídat. Prostě si hlídala soukromí. Například zřídka mluvila o svém příteli. Ale šéfové ji měli rádi.“

Harry si představil, jak ona kolegyně předkládá Charlotte jedno intimní odhalení o svém vlastním příteli za druhým a přitom se jí na oplátku dostává pouze úsměvu. Jeho kriminalistický mozek pracoval, jako by byl zapnutý na autopilota – možná Charlotte nestála o členství v tomhle ulepeném sesterstvu, možná měla co skrývat. Možná...

Harry se zahleděl na fotografie. Poněkud tvrdé, ale hezké rysy. Tmavé oči, podobají se očím... Krucinál! Semkl víčka. Znovu oči otevřel. Nalistoval zprávu soudního patologa. Klouzal pohledem po papíře a přitom četl.

Musel se znovu podívat, zda nahoře stojí Charlottino jméno, aby se ubezpečil, že nečte podruhé zprávu o Borgny. Anestetikum. Čtyřicet bodných ran v ústech. Utonutí. Žádné jiné stopy vnějšího násilí, žádné známky znásilnění. Jediný rozdíl představoval časový údaj stanovující úmrtí na dobu mezi třicetou hodinou a půlnocí. A také k této zprávě byl připojen dodatek, že na jednom zubu oběti byly nalezeny stopy železa a coltanu. Pravděpodobně proto, že na technickém později usoudili, že by to mohlo mít určitý význam pro vyšetřování vzhledem k tomu, že tyto stopy byly nalezeny u obou obětí. Coltan. Nebyl z této suroviny vyroben Schwarzeneggerův robotický Terminátor?

Harry zjistil, že je už naprosto bdělý, že sedí na krajíčku židle. Cítil chvění, napětí. A nevolnost. Jako když si dá prvního panáka, toho, z něhož se mu obrátí žaludek, toho, jehož jeho tělo zoufale odmítá. A brzy začne žadonit o dalšího. A ještě dalšího. Dokud ho to nezničí a všechny kolem něj také. Jako tohle. Harry vstal tak

zprudka, až se mu zatočila hlava, popadl složku, věděl, že je příliš tlustá, ale přesto ji dokázal rozervat ve dvě.

Posbíral kusy papírů a donesl je zpátky do popelnice. Vhodil je tam tak, aby sklouzly po stěně kontejneru, a nadzdvihl igelitové pytle, aby dopadly až dolů, až na dno. Popeláři snad přijedou zítra nebo pozítří.

Vrátil se do bytu a posadil se na židli.

Když noc za okny dostala šedý nádech, zaslechl první zvuky probouzejícího se města. Přes pravidelné brumlání začínající ranní dopravní špičky na ulici Pilestredet však slyšel i vzdálené stoupající a klesající houkání sirény policejního vozu. Mohlo se stát cokoli. Zaslechl, jak se rozječila ještě další siréna. Cokoli. A další. To není cokoli.

Pevná linka začala zvonit.

Harry zvedl sluchátko.

„Tady je Hagen. Právě jsme obdrželi oznámení...“

Harry zavěsil.

Telefon začal vyzvánět znovu. Harry vyhlédl z okna. Nezatelefonoval Ses. Proč ne? Protože se nechtěl své mladší sestře – svému nejhorlivějšímu, naprosto bezvýhradnému obdivovateli – ukázat? Jí, která trpěla tím, co sama nazývala „náznakem Downova syndromu“, ale která si dokázala se životem poradit mnohem lépe než on sám. Byla jediným člověkem, jehož si nemohl dovolit zklamat.

Telefon přestal zvonit. A spustil znovu.

Harry škulbl sluchátkem. „Ne, šéfe. Odpověď zní ne, já pracovat nechci.“

Na druhém konci se na vteřinu rozhostilo ticho. Potom se ozval cizí hlas:

„Tady je firma Oslo Energi. Pan Hole?“

Harry v duchu zaklel. „Ano?“

„Nezaplatil jste faktury, které jsme vám poslali, ani jste nereagoval na upomínky a varování o odpojení.

Volám vám proto, abych vás informoval, že od dnešní půlnoci vám bude ukončena dodávka elektrické energie do bytu v Sofiině ulici číslo pět.“

Harry neodpověděl.

„Obnovení dodávky je možné poté, co bude na náš účet připsána dlužná částka.“

„A ta dělá kolik?“

„S úroky, náklady na zaslání upomínek a s poplatkem za ukončení dodávky to je čtrnáct tisíc čtyři sta šedesát tři korun.“

Odmilka.

„Haló?“

„Jsem tady. Já teď tolik peněz nemám.“

„Dlužná částka bude postoupena k soudnímu vymáhání. Do té doby doufejme, že nenastanou mrazy. Vidíte?“

„Vidíte,“ zopakoval Harry a zavěsil.

Sirény venku dál stoupaly a klesaly.

Harry si šel lehnout. Ležel čtvrt hodiny se zavřenýma očima, pak to vzdal, znovu se oblékl, opustil byt a vydal se tramvají do Říšské nemocnice.